

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 14 de gener de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

I. Constitució dogmàtica *Dei Verbum*. 1. Déu parla als homes com a amics

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Hem iniciat el cicle de catequesis sobre el Concili Vaticà II. Avui comencem a aprofundir en la Constitució dogmàtica *Dei Verbum*, sobre la Revelació divina. Es tracta d'un dels documents més bonics i més importants de l'assemblea conciliar. Per a introduir-nos-hi pot ser-nos útil recordar les paraules de Jesús: «Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15). Aquest és el punt fonamental de la fe cristiana que ens recorda la *Dei Verbum*: Jesucrist transforma radicalment la relació de l'home amb Déu; d'ara endavant, serà una relació d'amistat. Per això, l'única condició de la nova aliança és l'amor.

Sant Agustí, quan comenta aquest passatge del quart Evangeli, insisteix en la perspectiva de la gràcia, que és l'única que pot fer-nos amics de Déu en el seu Fill (Comentari a l'Evangeli de Joan, Homilia 86). Efectivament, un antic lema deia: «*Amicitia aut pares invenit, aut facit*», 'l'amistat o neix entre iguals o els fa iguals'. Nosaltres no som iguals a Déu, però Déu mateix ens fa semblants a Ell en el seu Fill.

Per això, com podem veure en totes les Escriptures, a l'Aliança hi ha un primer moment de distància, ja que el pacte entre Déu i l'home resta sempre asimètric: Déu és Déu i nosaltres som criatures. Però amb la vinguda del Fill en carn humana, l'Aliança s'obre al seu fi últim: en Jesús, Déu ens fa fills i ens crida a fer-nos semblants a Ell malgrat la nostra fràgil humanitat. La nostra semblança amb Déu, doncs, no s'aconsegueix mitjançant la transgressió i el pecat, com ho va suggerir la serp a Eva (cf. Gn 3,5), sinó en la relació amb el Fill fet home.

Les paraules del Senyor Jesús que hem recordat —«Jo us dic amics»— són repeses a la Constitució *Dei Verbum*, que afirma: «Amb aquesta revelació, el Déu invisible (cf. Col 1,15; 1Tm 1,17), per l'abundància de la seva caritat s'adreça als homes com a amics (cf. Ex 33,11; Jn 15,14-15) i conviu amb ells (cf. Ba 3,38), a fi de convidar-los i d'acollir-los en la seva convivència» (n. 2). El Déu del Gènesi ja es va manifestar als nostres primers pares i va dialogar amb ells (cf. *Dei Verbum*, 3), i quan aquest diàleg es va interrompre per raó del pecat, el Creador no va deixar de procurar trobar-se amb les seves criatures i establir una aliança amb elles una vegada i una altra. En la revelació cristiana, és a dir, quan Déu es fa carn en el seu Fill per a venir a buscar-nos, el diàleg que s'havia interromput es restableix de manera definitiva: l'Aliança és nova i eterna, res no ens pot separar del seu amor. La Revelació de Déu, per tant, té el caràcter dialògic de l'amistat i, com passa en l'experiència de l'amistat humana, no suporta el mutisme, sinó que s'alimenta de l'intercanvi de paraules veritables.

La Constitució *Dei Verbum* ens recorda també això: Déu ens parla. És important comprendre la diferència entre la paraula i la xerrameca: aquesta última és superficial i no fa comunió entre les persones, mentre que en les relacions autèntiques, la paraula no

sols serveix per a intercanviar informacions i notícies, sinó també per a revelar qui som. La paraula té una dimensió reveladora que crea una relació amb l'altre. Així, parlant-nos, Déu se'ns revela com aliat que ens convida a l'amistat amb Ell.

Des d'aquesta perspectiva, la primera actitud que hem de cultivar és l'escolta, per tal que la Paraula divina pugui penetrar en la nostra ment i en el nostre cor. Al mateix temps, som cridats a parlar amb Déu, no per a comunicar-li el que ell ja sap, sinó per a revelar-nos a nosaltres mateixos.

D'aquí ve la necessitat de la pregària, en la qual som cridats a viure i a cultivar l'amistat amb el Senyor. Això es realitza, primerament, en la pregària litúrgica i comunitària, en la qual no som nosaltres els qui decidim què escoltar de la Paraula de Déu, sinó que és Ell mateix qui ens parla per mitjà de l'Església. A més, es compleix en la pregària personal, que s'esdevé a l'interior del cor i de la ment. Durant la jornada i la setmana del cristià no pot faltar el temps dedicat a la pregària, a la meditació i a la reflexió. Només quan parlem amb Déu podem també parlar d'Ell.

La nostra experiència ens diu que les amistats poden acabar per algun motiu de desavinença, o també per una sèrie de desatencions quotidianes que desgasten la relació fins que la trenquen. Si Jesús ens crida a ser els seus amics, intentem no desoir la seva crida. Acol·lim-la, cuidem aquesta relació, i descobrirem que l'amistat amb Déu és la nostra salvació.